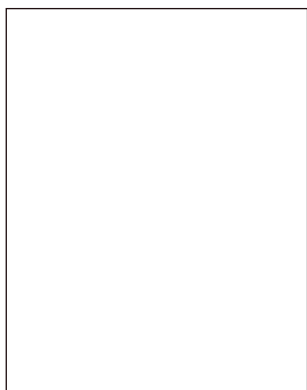

Sierslev forsamlingshus 1881-1970

Af Xxx

Xxx

„Forsamlingshuset er så givet landsbyens hjerte og nervecentrum. Uden det var den hele organisme nok kun en samling huse, noget efter en massefabrikeret rækkehusforstad, hvor man spiser og sover og næppe kender nabo og genbo – et sted at bo, lige så kært som andre, just fordi det er – en samling huse“.

(forfatter Niels E. Nielsen i „Sjællands gyldne agre“)

Det er fredag d. 24. juni 1881. Hos værts-husholder J. Clemmesen i Store Heddinge holdes der møde, og de 32 mænd, der deltager, beslutter at danne et inter-essentskab og opføre et gymnastik- og forsamlingshus i Siersløv, som det den-gang kaldtes.

Initiativet får også et navn: „Gymna-stik- og Forsamlingsforeningen Siersløv“.

Og hvad behovet var for at bygge et fælles hus, kan læses af de vedtægter, der besluttet den sommeraften lige efter Sct. Hans. Den første paragraf beskriver for-målet sådan: „Foreningens formål er at bygge og vedligeholde et Gymnastik- og Forsamlingshus for derved at bidrage til Skyttesagen og Folkelivets fremme“. Og hvordan huset skulle bruges, er der også klare ideer om: „Bygningen må, uden godtgørelse, bruges til alt, hvad der hen-hører under frivillig legemsøvelse såvel af voksne som af børn, når det sker un-der ledelse. Til afholdelse af folkelige, po-litiske og kristelige møder. Møderne skal være offentlige, så enhver har uhindret adgang imod at erlægge den af styrelsen fastsatte indgangspris. Til møder af pri-vate foreninger og selskaber, når styrel-sen intet har derimod ...“

De enkle vedtægter afspejler tiden i be-gyndelsen af 1880erne. Overalt i landet blev der bygget forsamlingshuse, for hvor kunne man ellers samles til de for-skellige aktiviteter, som højskoleånden, andelstanken og den politiske vækkelse gav mod på? Kun på de større gårde var der plads til mange mennesker, men nu skulle alle kunne være med, også dem med de små midler og ringe indflydelse.

Derfor var formålet at give plads til både krop og sjæl, til benspjet og berigende ord og meninger, og så længe tilbuddet var af bred interesse og til almen oplysning, så skulle huset frit kunne benyttes.

Niels E. Nielsen:

Det var helt privat. Man tegnede aktier, ke-misk fri for udbytte, man kørte grus, sten og tømmer sammen. Der var begejstring til stede. Og husene blev rejst, næsten altid efter samme plan: En stor, lys sal, nogle mindre til-stødende stuer, køkken og ... skal indrømmes ... nødtørftige toiletteforhold.

Heller ikke formålsparagraffen varierede stort. Huset skulle uden forskel tjene styrkelsen af legeme og ånd: Idræt, især gymnastik, og kul-turelt arbejde, foredrag, sangmøder og deslige. Og det skulle være frit uden beregning af leje.

Huset skulle opføres dels for private midler og dels ved et garanteret lån. De, der indskød penge, blev kaldt garanter, og de havde ejendomsret til bygningen og måtte ikke afhænde til andre. Skulle det ske, at lånet og indskuddene en dag blev tilbagebetalt, så måtte ingen have fordel af overskuddet – det skulle tilfalde Skyt-teforeningen „herpå egnen“.

Den første styrelse blev valgt og bestod af gårdmand Hans Nielsen, Siersløv, gmd. Jørgen Henriksen, Siersløv, gmd. Kristian Rasmussen, Siersløv, bestyrer Niels Larsen, Siersløv, Hans Hansen, Si-ersløv, gmd. Peter Andersen, Renge og gmd. Niels Eriksen, Tommestrup.

Til formand udnævntes Niels Larsen – og styrelsens første beslutning blev der-efter, at huset skulle opføres af grundmur,

at det skulle tækkes med pap, have bræddegulv og være indrettet med et flytteligt skillerum, der kunne opsættes to steder for at kunne få såvel et mindre rum som et større. Der skulle jo tages hensyn til opvarmningen.

Og så indledes der forhandlinger med gårdmand Hans Larsen om at leje jord af ham på Trommeslagervej. Sigerslevs første forsamlingshus kom altså til at ligge udenfor byen.

Det første år

I 1882 kommer der liv i huset, og styrelsen får afprøvet vedtægterne. For der skal siges ja og nej, når nogen vil benytte det nye forsamlingshus. En af de første er værtshusholder Svensen i Store Heddinge. Fra ham var kommet et „andragende“ om at leje øvelseshuset, som det kaldtes i de første år, til afholdelse af et offentligt bal. Men: „Styrelsen fandt ikke at kunde inklade sig herpå“.

Mere held havde Stevns Herreds Skytteforening. Den får tilladelse til at afholde en gymnastikprøve med efterfølgende foredrag, „hvis Skytteforeningen afholder alle udgifter, og husejerne har fri adgang“.

Og fra første klirren af en kaffekop har økonomien spillet en helt central rolle i driften af det nye øvelseshus. Ofte nævnes det i den gamle protokol, „at arrangementerne ikke må medføre udgifter for huset“ - som da Dansk Højskoleforening tillades at holde foredrag med pastor Frederik Nygaard.

På den første ordinære generalforsamling må kassereren da også konstatere, at regnskabet viser en underbalance på 212 kroner, og hver garant må indskyde 10 kroner som rentefrit lån.

I de efterfølgende mange år afholdes ikke en eneste generalforsamling, hvor garantterne slipper for at hoste op med flere penge – og kun få år efter stiftelsen besluttet det, at de ikke længere har gratis adgang til de enkelte foredragsmøder. Hver en krone tæller.

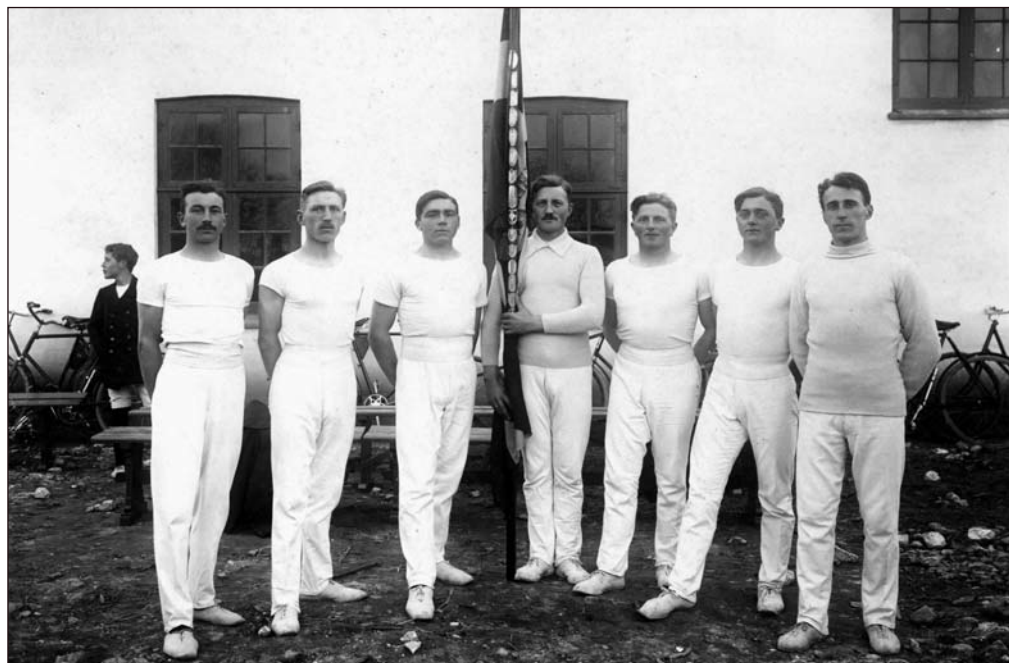
Et levende hus

At der var brug for et fælles hus at mødes i står klart af referaterne fra styrelsesmøderne i årene fremover. Der tages hver gang stilling til, hvilke arrangementer der kan godkendes, og billedet er broget og mangfoldigt. Foreninger og selskaber af enhver art holder møder og sammenkomster og et udpluk viser, hvordan det danske foreningsliv også har været repræsenteret i Sigerslev og omegn: Evangelisk-Luthersk Missions-selskab, Store Heddinge Landsogns Forbrugsforening, Komitteen til afholdelse af et Folkemøde, Brandkassen, De Frisindede Foreninger i Storehedingekredsen, Fremskridtsforeningen, Totalafholdsmøde, Husflidsforeningen for Storehedinge Landsogn, Sangforeningen og mange flere.

Indholdet er ofte det samme: møde med foredrag og kaffe, måske bal bagefter. Men moralen vogtes der over. Da Sygekassen i Storehedinge Landsogn f.eks ansøger om at måtte benytte huset til et offentligt bal, bliver der sagt nej. „Derimod mener bestyrelsen velvilligt at kunne overlade huset til sygekassen i et eller andet veldædigt øjemed“.

Smagsdommere og moralvogtere er ingen ny opfindelse!

Langt ind i det nye århundrede holdes der på tugt og dyder, og det rammer blandt andre Den Selskabelige Forening i Sierslev, der i 1908 søger om at bruge huset til maskerade. Foreningen får bestemt nej med henvisning til vedtægterne, for dem blev der ikke set stort på. Året efter får foreningen dog tilladelse til at holde bal, men det går ikke så godt efter bestyrelsens mening. „Bestyrelsen fandt, at det ikke var gået så pænt til, som det burde ved et høstbal, som Den Selskabelige Forening i Sierslev havde lejet huset til. Det overdrages til forretningsudvalget at meddele nævnte forening, at om sligt gentager sig, vil de ikke kunne få huset til afbenyttelse mere“.

Fra gymnastikopvisning i ca. 1937.

Dans med mådehold

Det betyder også, at det med dans er et vanskeligt spørgsmål. Da en danselærer første gang beder om at måtte leje huset til danseøvelser, er bestyrelsen delt i to lejre, og dermed bliver ansøgningen afvist. Året efter, i 1889, får danselærerinde fru Emma Sommer dog tilladelse i tre sommeruger til at holde dansekursus – under betingelse af, at hun holder huset „tilbørligt rent“, viger pladsen, hvis foreningen selv skal bruge huset en enkelt aften, „samt at der ved undervisningen ikke må findes eller nydes spiritus under nogen som helst form“. Og skulle fru Sommer få tanke om at holde afslutningsbal, kræver det en særlig tilladelse, der kun kan overvejes, hvis arrangementet udelukkende er for elever og forældre, og hvis der ikke drikkes spiritus.

Også i de kommede år gives der tilladelse til danseundervisning – men bestyrelsen forbeholder sig ret til at komme tilstede under danseøvelserne. Det skulle jo gå pænt og ordentligt for sig.

Den korte levetid

Der går ikke mange år, før bestyrelsen må tage stilling til husets hurtige forfald. Allerede i 1894 bliver det første udvalg nedsat for at forberede en istandsættelse eller en helt ny opførelse. Og det besluttet at indkalde til en ekstraordinær generalforsamling om sagen. Herefter bliver der stille i protokollen, indtil det i 1896 besluttet at afholde en ny ekstraordinær generalforsamling, for at få garanternes samtykke til at sælge huset. I første omgang besluttet det dog at forsøge at samle nye garantere og at gå i gang med at renovere forsamlingshuset på Trommeslagervej. Med hiv og sving skræbes der penge ind – igen må især garanterne holde for – der hvidtes, tjæres og renses kakkellovne og repareres, hvor det værste forfald er sat ind. Og tilbygninger kommer til. I 1900 en hestestald ved husets nordre gavl og året efter vedtages det at opføre „en tilbygning ved retiraderne, saadan at der kan indrettes et pissoir. Endvidere besluttet at anskaffe en flag-

Gymnaster ved „Øvelsehuset“ ved Asylet Trommeslagervej (fattiggården). Sognets første forsamlingshus. Bygget 1881 og ophørt 1917.

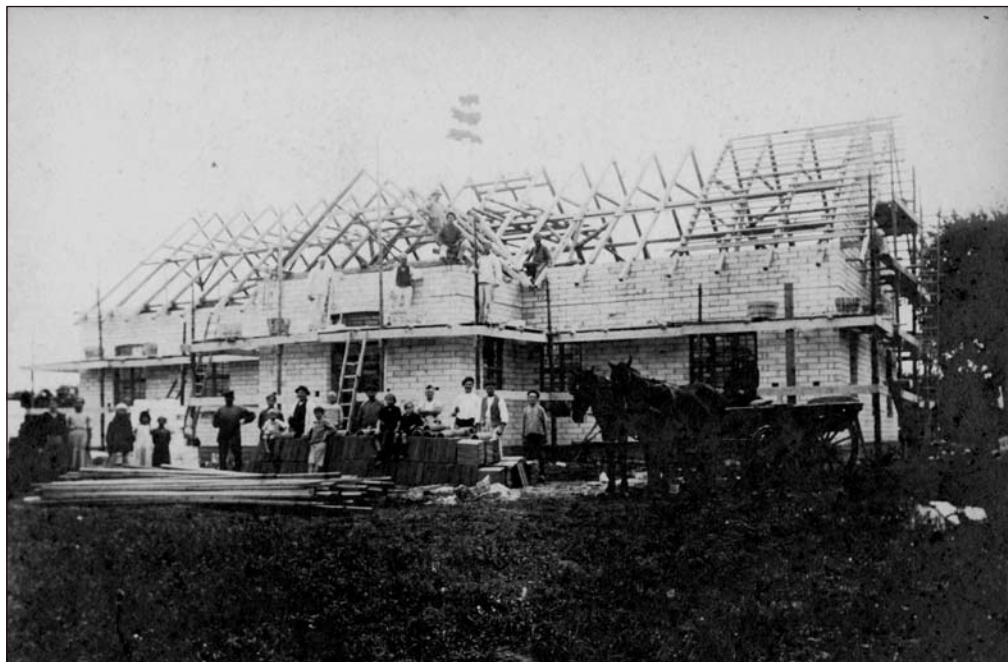
stang, og hvis ikke det gamle flag findes og er brugbart, da at købe et nyt“.

Et par år efter forsamlingshusets 25 års fødselsdag kommer en henvendelse til bestyrelsen fra et udvalg, der arbejder for et hus i Sigerslev by. Udvalget spørger til garanternes mening om spørgsmålet, og henvendelsen bliver et punkt på den næste generalforsamling. Den holdes d. 12. oktober 1908, og her bliver garanterne stillet frie til at træde ud af forsamlingshuset, mens de tilbageblevne fortsætter driften som hidtil. 16 garanter benytter sig af muligheden.

Der går yderligere otte år, før punktet om at nedlægge den gamle forening igen kommer på generalforsamlingen. I referatet fra 1916 står: „Der udspandt sig forhandling om den eventuelle opløsning af det gamle selskab, hvor flere havde ordet“. Resultatet blev, at der vedtoges en nedlæggelse, såfremt en ny forening opstår.

Det afprøves kort tid efter, hvor byens beboere indkaldes til et møde om sagen. Mødet afholdes d. 6. december, og her er der enstemmig opbakning til at bygge et nyt hus inde i byen. Finansieringen besluttet også; der skal rejses aktier á 25 kroner, „så der kan tegnes stor eller lille sum efter evne“. Som formand for det udvalg, der skal føre planerne ud i livet, vælges lærer S. M. Waaben. Det skulle vise sig at være et godt valg – lærer Waaben kom til at stå i spidsen for det kommende forsamlingshus og var en engageret drivkraft som formand i 29 år.

I løbet af 1917 realiseres beslutningen om at bygge et nyt forsamlingshus – og d. 6. december holdes den afsluttende generalforsamling for garanterne i det gamle forsamlingshus, kasserer Hans Jensen får til opgave at gøre regnskabet færdigt og indbetale det overskydende beløb til den stedlige skyttekredsformand. Og „Hermed er saa det gamle Selskab opløst“.

Rejsegildet 1917 og det nuværende forsamlingshus

Et nyt hus bygges i Sigerslev

Da er det nye forsamlingshus blevet bygget og behørigt indviet. Det sker d. 1. december, og over 300 beboere deltager i festlighederne kl. 14: „Efter Formandens Indledning holdt Pastor Dalsager en særdeles smuk Indvielsestale, hvorefter man staaende sang: „Udrunden er de gamle Dage“. Derefter talte Provst Lichtenberg, Valløby, om „Peer Gynt“. Provsten lagde Hjemmene på Sinde, at hvis de unge engang skal kunne gøre noget værdifuldt, maa de have modtaget det i Hjemmet. Man giver igen af det, man faar“.

Så blev der talt for håndværkerne, der blev takket for donationer og anden hjælp, 30 mandlige gymnaster viste deres kunnen, og Hans Chr. Petersen, Nordgaard, gav den mangeårige og ihærdige formand for det gamle forsamlingshus, Niels Larsen, pæne ord om hans store arbejde. „Niels Larsen takkede bevæget, fordi man huskede ham“.

Ved det efterfølgende aftenarrangement stod talerne igen i kø, Pastor Dalsager talte for Danmark, og „under Indvielsen herskede en højtidelig Stemning og en god Aand, der lovede godt for Fremtiden. Ved Kaffebordet herskede den bedste og fornøjeligste Stemning; der blev sunget flere Sange ved Bordet. Efter at Salen var ryddet, dansedes der til Kl. 12“.

Og så havde Sigerslev fået et nyt forsamlingshus.

I nød ...

De samvittighedsfulde referenter fra bestyrelsesmøder og generalforsamlinger i de næste mange år giver et fint billede af livet i forsamlingshuset og dermed et indtryk af udviklingen i landsbylivet og det omgivende samfund. Således må den første ordinære generalforsamling afholdes i strid med vedtægternes bestemmelse om, at den slags altid finder sted i oktober. I 1918 bliver det først d. 13. december – „Grunden er epidemien

(Den Spanske Syge)“ konstateres det nøgternt.

Da Sigerslevs nye forsamlingshus indvies, er det krigstid. Den 1. Verdenskrig brager og giver knaphed. Den slags blev dog nok en slags hverdag og gav tålmodighed, og efter krigens afslutning kan man i forsamlingshuset så april 1919 skrive, at „da der nu igen findes god Fernis til overkommelig Pris, skal alle Gulve ferniseres og Flagstang og Stakit males“.

Krigen og dens afslutning giver fællesfølelse og nationalt engagement, og også i Sigerslev skulle det fejres, da Sønderjylland blev genforenet med moderlandet. I 1920 blev der holdt fest i anledning af genforeningen, og ti år senere lægger bestyrelsen med lærer Waaben i spidsen et stort arbejde i at få rejst en Genforeningssten i byen. Der rundsendes en liste, hvor bidragydere kan skrive sig op, og der findes en egnet sten i Lund. Den vejer ca. 1500 kilo og gårdejer Johannes Larsen, Borggaard, skænker et hjørne af sin have til stenen.

D. 15. juni afsløres stenen af landstingsmand, borgmester Jensen-Stevns, Storehedinge. Stenen får indskriften:

Minde om Genforeningen med Sønderjylland 1920

**Sværdtid er endt,
Det er Plovtid paany,
Vennetid, Frændetid,
Grotid og Gry**

Det var en tid med store følelser, og de nåede helt ind i referaterne: „Ved Afsløringen herskede en smuk, national Stemning“.

Sådan kom det store ind i det små. Og da den økonomiske krise ramte det meste af verden i 1929-30, så gik heller ikke forsamlingshuset ram forbi: Det vedtoges, „at nøjes med at afholde Efterårsmødet som Aftenmøde med et par lokale Talere (en foreløbig Ordning grundet på de økonomisk daarligere Tider).

Man enedes om at forhandle med Skomager Madsen om en klækkelig Nedsættelse af Honoraret for Rengøringen. Hvis Forhandlingerne ikke fører til det ønskede Resultat, opsiges han som Vært, og Stillingen opslåes ledig“.

Jo, der skulle spares, hvor der kunne. Skomager Madsen var nu ikke sådan at bide skeer med i første omgang. Forhandlingerne førte ikke til et gunstigt resultat, og pladsen som vært blev opslået. Men skomageren har nok også haft brug for penge, for i sidste ende genansættes han – til nedsat løn, 50 kroner årligt. Og det er åbenbart gået endda, for Madsen bliver i stillingen som vært helt frem til 1942, hvor han siger op. Men da har han også guldbryllup, som forsamlingshuset i øvrigt holder for skomageren og hans guldbrud.

Der er også det med spiritussen. I disse år er det dog ikke længere det moralsk anstødelige, der forhindrer bajersk-øllen og snapsen i at indgå ved arrangementerne. Det er den manglende tilladelse. I 1937 må der ligefrem indkaldes til ekstraordinær generalforsamling, for politimesteren har meddelt, at man for fremtiden ikke skal regne med spiritusbevilling ved festlige lejligheder. Bestyrelsen går sammen med Bjælkerup og Tommestrups forsamlingshuse og søger en fælles bevilling. Sådan en kostede 260 kroner i engangssum og 120 kroner i årlig afgift.

Men Tommestrup og Bjælkerup får afslag, og i Sigerslev må der indkaldes til ny ekstraordinær generalforsamling. Her kommer dog så få, at det vigtige punkt må udsættes til den ordinære generalforsamling, hvor det besluttes at søge bevillingen selv. Men det nytter ikke. Der kommer et afslag – og hvornår det igen lykkes at få lov at nyde spiritus i festligt lag fremgår ikke af referaterne...

... og lyst

Trods år med krige og økonomisk lavvande var der også plads til munterhed

Fra gymnastikopvisning i ca. 1937.

Niels E. Nielsens morfar var sognefoged og i et erindringsglimt husker forfatteren, hvordan det gik for sig i forsamlingshuset i 30-erne:

„Jeg var tolv-tretten år, og der var fest i forsamlingshuset, vist en nytårsfest. Alt gik roligt som sædvanlig, men ud på aftenen, mens de unge dansede, og de ældre tog en stille makker-sjavs i stuerne, trængte tre-fire fremmede berusede sig ind...karle fra en af egnens herregårde, hvis folkehold ikke havde ry for rolighed.

De brølede værten ud fra køkkenet og krævede flyversjusser. Værten nægtede dem det, som man kunne vente. De trængte ikke hårdt til mer. Da blev de meget vrede. De vendte sig stuen rundt, og bød byfolket på klø. Jeg sad på en bænk, både skræmt og livsalig, for det så ud til adskilligt. Folk skottede betænkeligt til hverandre, man rømmede sig. For karlene var olme, af det sjak man kalder forsamlingshuspirater.

Da gik døren op. Morfar stod der. Han havde været gæst andetsteds, men ville lige se

ind. Ligesom gamle landbetjente besad han en sans for at være, hvor der var brug for ham.

Han var i grå stortrøje, pelshue og galocher og næsten ikke til at blive bange for. Men han stod ikke og trådte tæer. Endnu fra tærsklen bad han karlene forføje sig bort, og skønt hans stemme var lav, lød det ikke forsagt. Alligevel begik karlene den fejl at stille sig an med næverne; de bød ham flytte sig eller slås.

Han rørte sig ikke, svarede dem ikke. Men hans ansigt blev med ét ejendommeligt strengt og furet. Uden sind var han ikke, forstod jeg pludselig og var glad for, at jeg ikke havde budt ham på tæv.

Karlene var ikke af en meget anderledes mening. Da de havde set lidt på ham, sank næverne, og de olme blikke veg. De skubbede sig stille mod døren. Han gav villigt plads, og de hummede sig sidelæns, næsten ængsteligt forbi. Derpå smilede han, skød det af sig, bød godnat og gik, upåfaldende som han kom.

Det varede noget, før næste kort smækkede i bordpladen“.

og fest. Der holdes møder, der tales, ungdommen holder fastelavnssridning, der spilles dilettant, holdes pakkefester, andespil og „præmie-vist“, som det staves, bliver en succes, der samler folk. Efterårsmøderne følger højskolebuddet om oplysning med talere fra nær og fjern og anledninger til opbyggelig diskussion, debat og præsentation af udenbys synspunkter.

Men først og fremmest gøres der gymnastik. I vinterhalvåret var forsamlingshuset stedet, hvor man mødes flere gange om ugen – til kraftspring, strækøvelser og snak.

I festskriftet fra husets 75 års jubilæum i 1992 fortalte den mangeårige leder af gymnastikken, Holger Nielsen:

Det var indrettet efter den tids gymnastik, med dejlige nye ribber på hele østvæggen, desuden bommen, som var meget let at stille op. Det var blot at skubbe bomstolpen ud midt på gulvet, hvor den faldt i hak, skubbe de dertil indrettede jernspir ned i gulvet, hente bommene henne ved nordvæggen, disse var meget fikst gemt nede under gulvet, der skulle

Niels E. Nielsen:

„... Israel kæmper for sin ret til at leve“, siger foredragsholderen, en kendt overrabbiner. Hans ansigt er roligt, men i stemmens dyb dirrer noget. Hvad han siger, er ikke tungelæg.

Tilhørerne fra landsbyen sidder aldeles ubevægelige med lukkede ansigter, uden et blik på taleren. Og dog bygges usynlige strømme op mellem parterne. Hvert ord opfanges og gemmes til senere påmindelse. Ingen er sværere og mere krævende at tale for, men ingen kan heller lytte som landbyens folk, for deres øren og sind er skærpede af markernes, engenes og nattens stilhed, og de kan endnu af og til, modsat mange, finde tid til at tænke.

„... Israel vil sejre eller dø ...“
Efterårsmøde i forsamlingshuset.

Gymnaster, fra opvisning i Sierslev Forsamlingshus ca. 1936.

blot lukkes en lem op, så kunne bommene hurtigt bæres de få meter på plads.

Det er vel snart kun få nulevende, der rigtigt har været med til det. Men såvel ribbe- som bomøvelser var et vigtigt redskab til den tids kraftkrævende gymnastiktræning.

Jo – for mig står forsamlingshuset stadig som stedet, hvor vi øvede os som gymnaster. Vi var mange om det. Vi er jo tilbage til den tid, hvor der var mange unge i byen. På gårdene var der både karle og piger.

Og en ny krig kommer. Igen sætter det aftryk, og forsamlingshuset med gymnastik er med til at fortælle historien om den stemning, der prægede alle i de fem år. For Holger Nielsen og hans gymnaster kom besættelsen i vejen for den forestående amtsopvisning, der skulle afholdes den 10. april:

Vi, der oplevede den 9. april 1940 ved jo, at alt og alle planer blev sønderrevet.

Jeg stod den aften ved Munkegaarden. Jeg kunne blot meddele dem, der havde trodsset den indførte mørkelægning og mødte op, at amtsopvisningen var aflyst.

Det var en trist og meget betænkelig lille skare. Ingen af os vidste, hvad kommende dage ville føre frem, men een ting var sikkert. Der ville ikke blive mere gymnastik eller opvisning det år.

Den hjemlige opvisning i forsamlingshuset har altid været en oplevelse. I krigsårene var det, som om alting blev en tak større.

Vi havde i disse år meget stor tilslutning, vi havde meget store hold, både karlehold og pigehold. Det var som så meget – man trængte til at samles om noget.”

Den 2. verdenskrig medfører, at aktiviteterne indskrænkes i forsamlingshuset. Det sædvanlige efterårsmøde må aflyses, men så kan man jo finde andet at fejre. I stedet hyldes Kong Christian d. 10, da han fylder 70 år „ved en smuk national Sammenkomst, hvor der tales af Konsulent Johansen m.fl., ligesom der blev sunget en Del“.

Niels E. Nielsen:

„Til spændbøjning – op!“

Kommandoen smælder fra salens høje vægge med de mørkegrønne paneler. Femten stærke karlekroppe skyder i bue ud fra ribberne, femten faste kroppe uden et gram fedt, trænet i hårdt arbejde i markernes frie luft. Kun den uundgåelige Per Sidstensjok klatter ned igen, rød og nervøs. Han har ikke bugmusklerne endnu. Lederen, en ung gårdbestyrer fra landsbyen, træder til:

„Til spændbøjning – op!“

Det smælder igen, og en kyndig hånd støtter Sidstensjoks lænd.

Og nu kan han sørme!

Gymnastik i forsamlingshuset.

Og da kongen dør i 1947, holdes der mindefest i anledning af bisættelsen d. 30. april. Det nationale med kongehuset som symbol står stærkt, og det kan man mødes om i forsamlingshuset: „Man samledes ved Kaffeborde, hvor Formanden bød velkommen. Lærer Waaben talte og mindedes vor afdøde Konge. Pastor Henneke talte om Kongedømmet, Jens P. Jensen for vort nye Kongepar og Aksel Hansen for Danmark. Der foresloges en Indsamling til „Danmarks Frihedsfond“, hvortil indkom 58 kroner“.

En anden æra slutter. Initiativtager, drivkraft og ildsjæl lærer Waaben slutter sit arbejde for forsamlingshuset efter næsten 30 år som formand. Posten overtages i 1946 af Harald Dalgaard, mens Waaben vedbliver med at være en hyppig taler og oplæser i mange år fremover ved arrangementer.

De nye tider

Fra 1960'erne og i årtierne derefter bærer livet i forsamlingshuset stadig tydeligt præg af udviklingen. Det er tider med stigende velstand, kvinder på arbejde uden-

for hjemmet og mange nye fritidsmuligheder. De fleste får fjernsyn, bil og langt større mulighed for at opleve verden udenfor landsbyens og sognets grænser. Protokollerne kan berette om stor tilslutning til dilettantforestillingerne, mens det kniber med de traditionelle efterårsmøder, der efterhånden ebber helt ud. Da Sierslev Forsamlingshus kan holde 50 års jubilæumsfest, møder kun 40 frem.

Og den ringe tilslutning ses alle steder. Den ellers så aktive fritidsklub, som i en del år har bidraget med både penge og arbejdskraft, holder op, gymnastikken stopper også, og økonomien er skidt. I 1971 er der hverken høstfest eller møder – kun dilettanten kan få folk til at møde frem.

Men måske forandrer tingene sig igen. I hvert fald er status for Sierslev Forsamlingshus her tæt på 2010, at det står - og står ganske godt. Der er igen aktiviteter i huset; teatercafé med bl.a. moderne opførelse af H.C. Andersens „Den grimme ælling“, hvor også computerteknikken har været i brug, har afløst tidligere tiders dilettantforestilling, og et halvt hundrede borgere mødes 8-10 gange i vinterens løb til fællesspisning. Bankospil og den traditionelle whistklub er ugentlige anledninger til at mødes, ligesom et årligt løpemarked giver tilskud til pengekasen.

Til gengæld er det ovre med foreningerne og gymnastikken. Som i forsamlingshuse landet over er det udlejning til private formål, der giver omsætning – fællesskaberne har forandret sig fra den gang, formålet var at bidrage til Skyttesagen og Folkelivets fremme, frivillig legemsøvelse såvel af voksne som af børn under ledelse og til afholdelse af folkelige, politiske og kristelige møder. Men opbakningen findes stadig med små hundrede betalende medlemmer. Og som det har været gældende siden 1881 er et nødvendige omdrejningspunkt en aktiv bestyrelse, der vil lægge kræfter i at åbne dørene og sørge for rammerne.

Niels E. Nielsen:

Man har vel endnu noget tilovers for sit hus...en utænkkelig tanke at undvære det. Hvor skulle man ellers gå hen med sine tusind gøremål?

I 2009

Bestyrelsen består af: Gunnar Grimstrup, formand, Finn Pedersen, Jeanette Vestergaard, Helle Nielsen (?) Vivian Hansen, Jørgen Jensen, Ole Larsen.

Noter

I artiklen optræder bynavnet Sigerslev både som Sierslev og Siersløv. Når der citeres fra referater og protokoller, er der gengivet den daværende stavemåde. Ellers bruges stavemåden Sigerslev, som er den nugældende.

Niels Erik Nielsen, bedre kendt som Niels E. Nielsen, blev født d. 13. februar 1924 i Sigerslev. Han var oprindeligt uddannet tømrer og levede det meste af sit liv i Sigerslev. Det var landsbylivet med dets forunderlige tildragelser og mangfoldighed, der fascinerede ham – men han drog også ofte det omkringliggende samfund ind i det. Han var f.eks. optaget af de års stigende miljøproblemer, atomtrussel, den almindelige effektivisering og af bygningen af raketbasen på Stevns i begyndelsen af 1960'erne.

Med fødderne solidt plantet i den stevnske muld så han både indad og langt ud – også til samfund i fremtiden, og han blev en af Danmarks få science-fictionforfattere. Han skrev et væld af bøger, næsten en om året, debuterede i 1950 med „Røde Tåger“ og kom på Finansloven i 1965 i form af legater fra Statens Kunstfond.

Niels E. Nielsen var gift med forfatteren, Dagmar Nielsen. Niels E. Nielsen døde d. 9. november 1993.